

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΚΡΟΥΤΣ

“ΣΑΝ ΚΥΡΙΟΣ,”

Ι φοβερό ήταν, αλήθεια, αυτό που συνέβαινε με τον Γερμαία φόν Τούρνεν!... Φαντασθήτε έναν στρατιωτικό και όχι έναν από τους σημερινούς ζυρισμένους στρατιωτικούς, μά έναν στρατιωτικό του παλιού καιρού, απ' αυτούς που είχαν τον Ιπποτικό μέσο στο αίμα τους και που είχαν την τιμή για εδωλό τους και για θεό τους... Φαντασθήτε έναν τέτοιο στρατιωτικό, που δεν έλεγε ποτέ καλημέρα σε όποιονδήποτε που δεν βάρ φερνόταν ή απλώς θά του φανόταν πώς δεν φερνόταν «έντιμας»... Φαντα-

σθήτε λοιπόν έναν τέτοιο άνθρωπο, για να καταλάβετε τί ήταν ο Γερμαίας φόν Τούρνεν.

Ο φόν Τούρνεν ήταν Λαρχος του Ιππικού συντάγματος της Γαλιτίας, όταν εξερράγη ο παγκόσμιος πόλεμος. Την επομένη της άφιξής του στο μέτωπο, έλαβε κιάλας μέρος στην πρώτη επίθεσι.

—Εμπρός! είπε στους άνδρες του, προτού ξεκινήσουν. Και, ό,τιδήποτε και άν συμβή, μην τ ό χενάμε, παλληκάρια μου. “Ας φερθούμε «σαν κύριοι!”

Αυτό τ ό «σαν κύριοι», συνάφιζε όλον τόν κώδικά του τής τιμής, ήταν τ ό σύμβολό του, τ ό έμβλημά του. “Όποιος δεν φερνόταν «σαν κύριος», ήταν άμετάκλητα καταδικασμένος στή συνείδησή του.

Μά ή τύχη δεν εύννησε τ ό σύνταγμα τού φόν Τούρνεν. Σε μία στιγμή τριπλάσιες έχθρικές δυνάμεις τ ό τριγύρισαν, τ ά άλλα άφρισαν και σηκώθηκαν στή πιναία τούς πόδια, όι σπαθισμοί αλλάκωσαν τόν άέρα, ό οποίος είχε γεμίσει από τούς καπνούς τών κανονιών και σε λίγο, μία διαταγή έφτασε, ότι τ ό σύνταγμα έπρεπε νά υποχωρήσει. Προτιμότερη ήταν, σε μία τέτοια περίπτωση, ή φυγή από ένα βέθαιο θάνατο. “Η σάλπιγγες σάλπισαν άμέσως υποχώρησι. Και ό φόν Τούρνεν άκουσε κι αυτός τ ό σάλπισμα, μά δεν έκανε τή μεταβολή. “Έξακολουθούσε νά χτυπά με τ ό σπαθί του, μέχρι τή στιγμή που σαριάστηκε κάτω. “Όταν ξανάνοιξε τ ά μάτια του, θρισκόταν σε ένα στρατιωτικό νοσοκομείο τής Μόσχας, πληγωμένος κι αιχμάλωτος.

Τά τραύματά του ήσαν πολλά και ή νοσηλεία κράτησε άρκετ ό καιρό. “Όταν σηκώθηκε τέλος στό πόδι, τόν μετέφεραν, μαζί με πολλούς άλλους αιχμαλώτους, σε ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Τήν επομένη, τούς μάζεψαν όλους έξω, για νά τούς μιλήση ό διοικητής. “Ο διοικητής ήταν ένας κοντόχονδρος συνταγματάρχης τών κοζάκων. Με δυό λόγια μονάχα, έζηγησε έκείνο που είχε νά πει.

—Όποιος από σας δόση τ ό λόγο τής τιμής του, πώς δεν θά άποπειραθώ νά δραπέτεύση, θά πάη στήν Δυτική Σιβηρία. “Ο καταυλισμός εινε χωρίς μισό έκεί, κύριοι μου, θά μπορέτε νά κάνετε περιπάτους χωρίς συνοδεία, θά θρισκετε άμορφες γυναίκες στήν πόλι, θά έχετε όλες τής ανέσεις! Οί άλλοι, θά τραθήσουν για τήν “Ανατολική Σιβηρία. “Έκει τούς περιμένουν άγαργαίες μέσα στα χιόνια και όλα τ ά παρεπόμενα. “Εμπρός, άποφασίστε γρήγορα. Οί πρώτοι νά σταθούν δεξιά, όί άλλοι άριστερά!

—Και σεις, κύριε Λαρχε; ρώτησε ό Ρώσους λοχαγός τόν φόν Τούρνεν, όταν ήρθε ή σειρά του. Δίνετε τ ό λόγο τής τιμής σας; —Ναι! άπάντησε έκείνος. Δίνω τ ό λόγο τής τιμής μου, πώς σε κάθε περίστασι και με κάθε μέσο, θά προσπαθήσω νά δραπέτεύσω!

Και πέρασε άριστερά!...

“Όταν έπειτα από όλες τής ταλαιπωρίες τής αιχμαλωσίας, ό φόν Τούρνεν γύρισε στήν πατρίδα του, κινδύνευσε νά μην τήν άναγνωρίσει. “Η επάνστασι είχε επικρατήσει, όλα είχαν άνατραπή. Οί παλαιοί άξιωματικοί τού αυτοκράτορος έθεωρούντο τώρα επροδότες. Φυσικά, και ό φόν Τούρνεν μαζί τους. Και ό φόν Τούρνεν, άπότακτος πειά, ύποπτος και κακοχαρακτηρισμέ-

ος, δεν άργησε νά γνωρίση τή δυστυχία, τήν πεινα.

—Εύτυχος, ότι είμαι μόνος στόν κόσμο, σκεφτόταν. “Ενα ξεροκέφαλό! “Ας φερθούμε σαν κύριοι, ό,τιδήποτε και άν μας συμβή ακόμα!...

Μά, τού συνέθη κάτι καλό. Μία μέρα, έκεί που περπατούσε στό δρόμο, ένα αυτοκίνητο έπεσε επάνω του και τόν άναποδογύρισε. Δεν έπαθε τίποτε. Μά, ό κύριος που ήταν στό αυτοκίνητο και που κατέθηκε άμέσως, μόλις συνέθη τ ό δυστύχημα, τόν άεγνώρισε στή στιγμή.

—Κύριε Λαρχε!...

—Χριστέ! “Εσύ είσαι, Πάουσεπερτ!

“Ο Πάουσεπερτ είχε ύπηρετήσει έφεβρος άξιωματικός στό σύνταγμα τού φόν Τούρνεν. Τόν πήρε άμέσως επάνω στό αυτοκίνητό του κι ένδιαφέρθηκε πολύ για τήν τύχη του. “Ο άπότακτος τού διηγήθηκε τήν κατάστασι του.

—Είνε φοβερό! Έκανε έκείνος. “Εναν τέτοιο λαμπρό άξιωματικό!... Μά, γιατί δεν ήρθατε νά με βρθητε, γιατί δεν μου γράτατε άμέσως; “Εγω καλές γνωριμιες, θά μπορούσα νά φροντίω για τήν επάνοδό σας στό στρατό...

—Δεν έχω καμιά θέσι πειά σ' αυτόν τόν στρατό εγώ! άπάντησε θλιβερά ό άπότακτος.

—Ναι, σας καταλαβαίνω... Μά, θά μπορούσαμε νά κάνουμε άτι άλλο ώστόσο... Στό έργοστάσιό μου έχω ανάγκη από έντι έμπιστων άνθρωπο. Δεν πιστεύω νά μου τ ό άρνηθητε κι' αυτό. Θά φάμε μαζί άπόψε. Θά σας γνωρίσω και στή γυναίκα μου...

“Η κυρία “Ιλσα, ή γυναίκα τού Πάουσεπερτ, χάσκη πολύ με τήν γνωριμία τού φόν Τούρνεν. “Ο άπόστρατος ήταν στό θάθος εύθυμος τύπος, πνευματώδης, εύχάριστος στην παρέα του. Και τ ό σπουδαιότερο—ήταν πολύ άμορφος άνδρας. “Επειτα από τόν καφέ, ό Πάουσεπερτ ζήτησε συνώνμη γιατί ήταν πολύ άπποχολημένος κι έπρεπε νά κλειστή κι πάλι στό γραφείο του. “Ο φόν Τούρνεν έμεινε μόνος με τήν κυρία “Ιλσα. Για μία στιγμή, σιωπή έπεκράτησε στό δωμάτιο. Μονάχα τ ό ρολόι χτυπούσε στόν τοίχο.

—Ωμορφα είνε τώρα... είπει απλά, έξαφνα, ή κυρία “Ιλσα.

“Ο φόν Τούρνεν σήκωσε τ ά μάτια του επάνω τής και τ ό θλέμμα του διεσταυρώθη με τ ό δικό τής που είχε πάσει μία περιεργη λάμψι κι έπειτα σταμάτησε στους γυμνούς τής ώμου. “Εξασθη—κάτι τ ό έντελός άπροσδόκητο—ή κυρία “Ιλσα έφερε τ ά χέρια εμπρός στό πρόσωπό τής και εξεπα-

σε σέ άναφυλλητά!

“Ο Λαρχος άναπήδησε. Πλησionen τή νεαρή γυναίκα που τήν έβλεπε έτσι άπρόσπτα νά κλαίη.

—Μά, τί σας συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ταραμηνός.

“Έκείνη έγειρε επάνω του, χωρίς νά τού άπατήση. Μά, τ ά μάτια τής τού μίλησαν πιο εύλογά απ' ό,τι θά τού μιλούσε τ ό στόμα τής. “Ο φόν Τούρνεν δεν ήταν μισογύνης, ούτε και κακίνας άναχωρητής. Κιτταπεε άλλη μία έκείνα τ ά μάτια, έκείνος τούς γυμνούς ώμου, άνέπεισε τ ό άρωμα τής γυναίκας που τού προσεφέρτε έτσι, και—μιά γλυκειά ζάλη τόν κατέλαβε έξαφνα—κόλλησε τ ά χείλι του στά δικά τής!

Τήν ίδια στιγμή όμως νιάνηκε πίσω, σαν νά τόν είχε σαγκώσει φειδί.

—Και ό άνδρας σας!... ψιθύρισε πνιχτά.

—“Α! Έκανε εκείνη, άποζητώντας άκόμη τ ά χείλι του. “Ο άνδρας μου... Μά, τόν άνδρα μου δεν τόν άγαπάω! “Εσύ μονάχα μπορείς νά μου χαρίσης τήν εύτυχία, τ ό αισθάθηκα από τήν πρώτη στιγμή!...

Μά ό φόν Τούρνεν δεν τήν άφισε νά τελειώση. Τήν έσπρωξε, πήδησε πίσω σαν τρελλός και σαν τρελλός έφυγε από τ ό σπίτι...

“Όταν έφτασε στή σοφίτα που κούβόταν, έκλεισε τ ά παραθυρό-

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 414)

Κόλλησε τ ά χείλι του στά δικά τής...

“ΣΑΝ ΚΥΡΙΟΣ”,

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 387)

φύλλα, έβαλε έναν καθρέφτη στο τραπέζι, άναψε άπ' εδώ κι άπ' εκεί δυό κεριά και στάθηκε εκεί μπροστά, σύζυγος, σε στάσι προσοχής.

—Ιερεμία φόν Τούρνει, είπε με τραχειά φωνή, σάν δικαστής που άπαγγέλλει κατηγορητήριο. Σε κατηγορώ ένώντιον του δικαστηρίου τής τιμής μου. Σε κηρύσσω ένοχο! “Εφτασεσ οτ σημείο να κλέψης τή γυναίκα ενός συναδέλφου σου, ενός ευεργέτου σου!..”

—Ναι, απάντησε ψιθυριστά ο άλλος φόν Τούρνει, μέσα από τόν καθρέφτη. “Εφταιξα, μά εκείνη είνε ο ένοχος!”

—“Οχι! διέκοψε άσπρηά ο άλλος. “Ήσουν πάντα ένας μουρντάρης και νόμιζες πώς μπορούσες νά ζήσης σάν κύριος. Άφου δέν τó κατάρωσες, πέθανε τουλάχιστον σάν κύριος. Σε καταδικάζω εις θάνατον!”

—Δεκτόν... απάντησε πνιχτά ο φόν Τούρνει του καθρέφτη. “Ο απότακτος άνοιξε τότε τó συρτάρι του τραπέζιου, πήρε από μέσα ένα περιστρόφο. Σιγά-σιγά, τó σήκωσε, άκούμπησε τήν κάννη στο μέτωπό του. “Ο άλλος, μέσα από τόν καθρέφτη, δέν έκανε τόν παραμικρό μορφασιμό, δέν ανατρίχιασε καν.”

Και τότε, τó πιστόλι έκπυροκρότησε και άμέσως ένα κορμί —κατηγορούμενος μαζί και δικαστής—σωριάστηκε κάτω. στο δάπεδο!...

ΤΟ ΦΥΤΟ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 409)

πτης φρίκης βγήκε άπ' τά χείλη του: Τό πρόσωπο και τά χέρια του σοφού καθηγητού ήσαν καταραφαμενά, σάν να είχε πέσει επάνω τους κάποιον καυτερό δέξο κι' είχε φάγει τις σάρκες!

—“Ω, Θεέ μου! τραύλισε ο νέος. “Ή διονέα, μικρή, σκοτώνει μύγες!... Μεγάλη όμως μήπως. μήπως...”

Δέν τόλμησε ν' άποτελειώση τή σκέμη του. Κόλλησε τó αυτί του στο στήθος του δυστυχισμένου σοφού: “Άλλοίμονο, ή καρδιά του είχε πάψει πειά νά χτυπά!”

Γεμάτος από λύσσα τότε ο Ροβέρτος, ξαναμπήκε στο έργο-στηριο. Άρπαξε μία άδεια μεγάλη γλάστρα, και τήν έριξε με δύναμη επάνω στον προβολέα. “Ένας κρότος ξερός άκούστηκε, τά φυλλά τó προβολέως έγιναν κομμάτια, και τó μυστηριώδες πράσινο φως έσβησε άμέσως.”

“Έπειτα βγήκε έξω πιδ μαλακωμένος, κύττασε τó άγαπημένο πτώμα, που ήταν ξαπλωμένο στο χώμα και στον ήλιο, και τού ήρθαν δάκρυα στα μάτια.”

“Άδικα έρεύνησαν σά άρχεία του σοφού, για νά βρουν τó μυστικό τού προβολέως με τó πράσινο φως. Τά τερατώδη φυτά έχασαν τις άκτινες, ή όποιες τά ζωογονούσαν, και γρήγορα μαράθηκαν...”

Ο καθηγητής Μούρφυ είχε πεθάνει, πέρνοντας μαζί του και τó μυστικό τής έφευρέσεώς του. Θέλησε να κάνη κάτι τó τελειότερο άπ' τή Φύση, κι' ή Φύσις πήρε τήν έκδίκησί της!

Αυτό, χωρίς άμφιβολία, ήταν και τó καλύτερο..

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΙΑΚ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 391)

θρου, όπου ο Ρομπενις άπαθανάτισε τήν Μαρία τών Μεδίκων, γιατί πάει καιρός που τούς ειδα και δέν τούς καλοθυμοσμαι. Στά ταξείδια μου όμως στην “Όλλανδία μοδίκαν έντόπωσι οι μεγάλοι πίνακες τού Ρέμπραντ, τού Φράντζ Χάλς, τού Βαν ντερ Χέλστ κι' άλλων ζωγράφων που άπαθανάτισαν τά μέλη διαφόρων συνηγιών τής εποχής τους. “Υστερ” από τρεις αιώνας, σήμερα, αυτοί οι καλοί άνθρωποι είνε πάντα εκεί, στα μουσειά, ολοζώντανοι και γελαστοί, κανείς όμως δέν μπορεί νά σάς πη τά όνόματά τους. Αυτόι οι άθάνατοι είνε άνώμιοι.

—Άλήθεια! παρατήρησε κι' ο ζωγράφος.

—Αυτό μούδωσε λοιπόν τήν ιδέα. “Άν μετά τρεις αιώνας ένας Ιστορικός ή ένας μυθιστοριογράφος, θέλει νά γράψη για τήν οικογενειακή και κοινωνική ζωή τής εποχής μας, θά βρη έλο τó όλικό σποδς τοίχους τής δημαρχίας μου, αλλά και θά με άναφερ με τ' όνόματά μου. Δέν θά πη μονάχα «ο άρωματοποιός τού “Έκλανού», θά γράψη: «Ο Σέκ., ο δημαρχος Σέκ., ο Μέγας Σέκ!...»

“Ή φωνή τού δημάρχου θροντούσε μέσα στο άτελιέ. Στά τελευταία του αυτά λόγια, άρχισε νά χοροπηδά και νά κάνη τούμπες.

—Λεονάρδος Σέκ! έξακολούθησε, τίμιος κι' άξιος άνθρωπος, παράδειγμα δραστηριότητος τού είκοστού αιώνας, νομοταγής, τακτικός σποδς φόρους του, Μασάδων, πλούσιος, πολύ πλούσιος, πάμπλουτος, έκατομμυριοδους, δημαρχος και βουλευτής, ναι! και βουλευτής. Κι' αυτό θά γραφή. Γιατί θά με θγάλουν και βουλευτή. Ζήτη τó Σέκ! “Έμπρός! Στίς κάλπες, ψηφήστε έλοι τόν Σέκ!... “Έζησε!... Νίκησε... “Άπεθώσω!... ”

“Άξαφνα ο ζωγράφος έζητησε μουσκεμμένος άπ' τόν ίβρωτά

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

ΕΦΗΜ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Κατά τά δεδομένα του Αυτόνομου Σταφιδίου ή έξαγωγής τής σταφίδος από 1ης Σεπτεμβρίου 1935—1934 ήταν 121.963.990 λίτρες κατά τó αντίστοιχο χρονικό διάστημα του στα 1933—1934 ήταν μόνον 98.771.543 ένετικές λίτρες

ΘΑ ΑΝΑΤΙΜΗΘ ΤΟ ΛΑΔΙ :

Κατά τας πληροφορίες τής άρμοδίας ύπηρεσού τής Γεωργίας, ή τιμή τών έλαιολάδων στί ύψώθηκε κατά 10 % και πλέον, διότι ή προσερ μικρότερα τής ζήτησως. Έπειτα από τήν κακήν έλ τής κυριώτερης έλαιοπαραγωγού χώρας, τής “Ιταλίας” κατά τούς άρμους, ο ύψωμός τής τιμής τού μόνον δέν θά σταματήση, αλλά θά συνεχισθ. “Ζητά ίσως φόβος ύπερτιμησως τών λαδιών στ πράγμα τó όποον πρέπει και μπορεί νά προληφ στηματικό έλεγχο στις έξαγωγές λαδιών, τίς όι να κάνουν άθρόως οι λαδέμποροι μας.

—ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΟΚΑΛΙΕΡΓΗΤΑΣ

“Άνεκούνθη ότι ο ύπουργός τής Γεωργίας κ τών άλλων μέτρων που έλαβε για τόν περυσνοκαλιεργίας στή Δυτική και Κεντρική Μακεδονία και τήν Πελοπόννησον, συνέσθησε στήν “Άζα” νά μη χορηγή πλέον δάναεια στους καπνοκαλιεργήτας

—Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

“Άνεκούνθη ότι ή κατανάλωσις καπνού εις χώραν κατά τόν τελευταίον μήνα του παρελθόντ θεν εις 418.000 κιλά, άπέαντι 358.000 κιλών τ του 1933.

—ΚΑΠΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΙΑΝ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΝ

Κατά τόν παρελθόντα μήνα Δεκέμβριον έξήχ λιμένα τής Καβάλλας 3.102.138.230 κιλά καπνά τας δηλώσεις εις τó τελωνείον—δραχμών 224.195 πόν τόν λιμένα τής “Άλεξανδρουπόλεως 264.070 κ ξίας—κατά τήν σχετικήν δήλωσιν εις τó τελωνείο 521.917.

“Έτσι, ή γενική έξαγωγή καπνών από τήν “Άνδονία και Δυτική Θράκη κατά τó 1934, έφτασε κιλά, άξίας 955.837.996.50 δραχμών

—ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

Α') Τελωνείον “Άθηνών :

11—20 “Ιανουαρίου 1934 δρ.

11—20 “Ιανουαρίου 1935 »

Πλέον 11—20 “Ιαν. 1935 δρ

Ε') Τελωνείον Πειραιώς :

11—20 “Ιανουαρίου 1934 δρ.

11—20 “Ιανουαρίου 1935 »

Πλέον 11—20 “Ιαν. 1935 δρ

Γ') Τελωνείον Θεσσαλονίκης :

11—20 “Ιανουαρίου 1934 δρ.

11—20 “Ιανουαρίου 1935 »

“Έλαττον 11—20 “Ιαν. 1935 δρ.

ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΜΑΣ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1934

Σύμφωνα με τά δεδομένα και τούς ύπολογισ ύπηρεσίας κατά τόν Δεκέμβριον του 1934 εισή ρεύματα 178.251 τόννων, άξίας 757.046.000 δρ έήχθησαν έμπορευμάτα 90.367 τόννων, άξίας 70 ένω κατά τόν Δεκέμβριον του 1933 εισήχθησαν 164.239 τόννων, άξίας 699.513.000 δρχ. και έξή τόννων, άξίας 467.071.000 δραχμών.

και με τó λαρόγγι κατάξερσ. “Ή θυρωρός έστεκ κρατώντας τρεις άνεξόφλητες άποδείξεις στο λερά

—Τί πάθατε και ξεφωνίζετε έτσι, κ. Μπινιάκι; καλή γυναίκα!

—Τί νά πάθω, κυρά Κλεμάν; “Άστα!... Μιά γω παραγγείλα κι' αυτό έτυχε σ' ένειρό μου! κόμη ο πελάτης μου ήταν ένας τρελλός!... Τί θελες νά πάθω;... ”